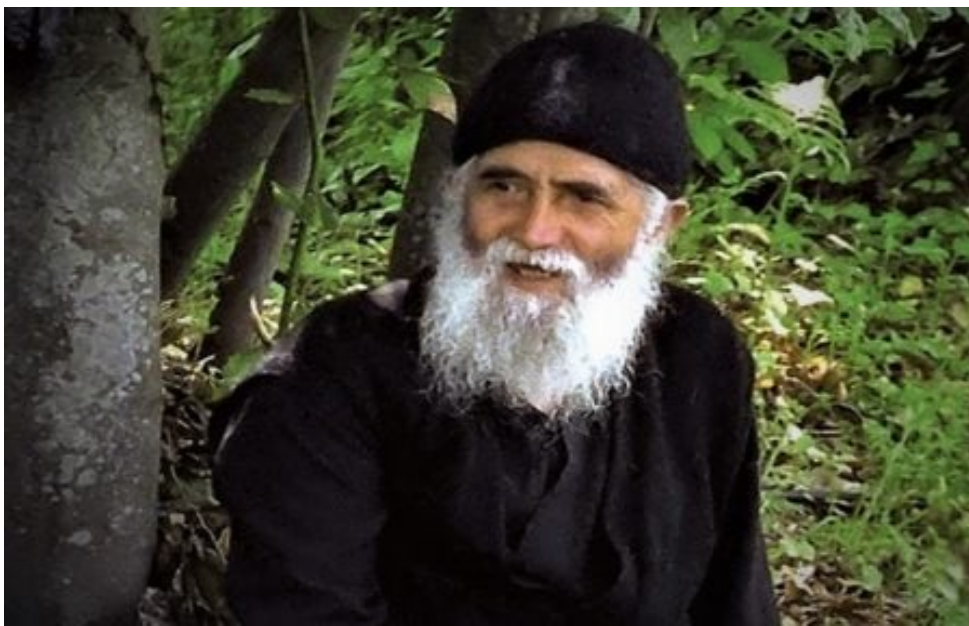
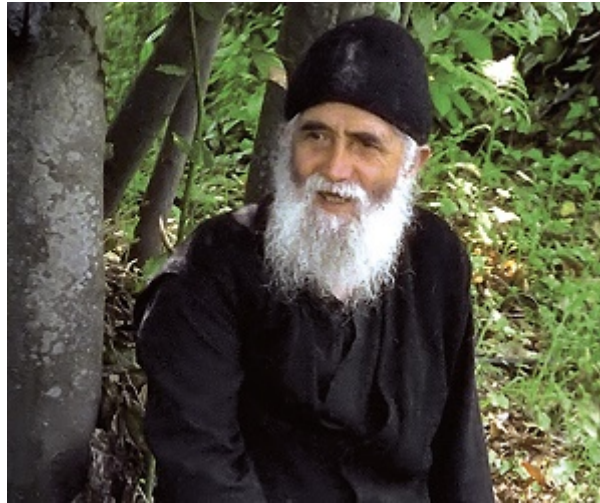

Η... καλοσύνη των γιόγκι!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης (1924-1994).

Δεν ξέρω πώς είχε γίνει, και ενώ είχα τραβήξει και πάθει τόσα πολλά από τους Ινδούς μάγους, τους γιόγκι, μ' έναν περίεργο τρόπο δεν τα είχα συνειδητοποιήσει. Ενώ είχα κινδυνέψει θανάσιμα, δεν το είχα πάρει είδηση. Ενώ αυτοί οι άνθρωποι είχαν επιτεθεί χωρίς συστολή ενάντια στην πνευματική, στην ψυχική και σωματική μου υπόσταση, εγώ δεν το εννοούσα.

Τι συνέβαινε τότε; Ήταν η Χάρη του Θεού που με σκέπαζε με την ευχή του γέροντα, για να μην τρομάξω και έλθω σε απελπισία; Ήταν η χαζομάρα μου απλώς; Δε γνωρίζω. Άρχισα να συνειδητοποιώ το γεγονός, όταν βρισκόμουν «ασφαλισμένος» πια στο Άγιον Όρος, μετά από το εξής περιστατικό.

Κάποια μέρα, μετά που ο Γέροντας [Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης] μου είχε βγάλει το δαιμόνιο, είχα πάει να τον δω. Ήμασταν μόνο οι δυό μας και έφευγα. Είχα βγει έξω από το σύρμα της αυλής και ο γέροντας ετοιμαζόταν να κλειδώσει. Μιλούσαμε για τους γιόγκι και κάποια στιγμή του λέω:

- Γέροντα, είναι καλοί άνθρωποι.

Γύρισα τρομαγμένος, ξαφνιασμένος στα δεξιά μου· μια δάφνη, ένας θάμνος γύρω στα δύο μέτρα. Κουνιόταν τόσο δυνατά λες και ήταν έτοιμος να ξεριζωθεί, κουνιόταν τόσο άγρια σαν να ξεσπούσε κάποιος το βαθύ του μίσος επάνω του και προσπαθούσε να τον ξερριζώσει. Κουνιόταν... Μόνος του, χωρίς να τον αγγίζει κανένα ορατό χέρι και με πλήρη άπνοια! Ήταν δίπλα μου, στο ένα μέτρο... Τα διπλανά φυτά ήταν τελείως ακίνητα. Ούτε φύλλο δεν σάλευε. Τα 'χασα, φοβήθηκα.

- Γέροντα, τι είναι αυτό; φωνάζω τρομαγμένος.

- Ο φίλος σου, μου απαντάει ήσυχα ο γέροντας.

Έβαλα το κεφάλι κάτω ντροπιασμένος. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα, τι είδους καλοσύνη είχαν οι γιόγκι. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ποιος έμπαινε ανάμεσα σε μένα και τον γκουρού. Ανάμεσα σε μένα και το δαίμονα.

Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πόσα δαιμόνια είχαν στείλει πάνω μου... οι φίλοι μου, οι γιόγκι. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα σε πόσους και πόσους αγώνες είχα βάλει το γέροντα. Εγώ θα έφευγα και αυτός θα αντιμετώπιζε το δαιμόνιο για χάρη μου. Αυτός σήκωνε το πνευματικό μου βάρος.

Φοβισμένος και ντροπιασμένος έφυγα γρήγορα από κει αφήνοντάς τον... Οι γιόγκι... έπρεπε να περάσουν πρώτα από το γέροντα, για να φτάσουν σε μένα. Αυτός βρισκόταν στην πρώτη γραμμή του πνευματικού αγώνα, εγώ βρισκόμουν στο νοσοκομείο, στα μετόπισθεν. Πόσες φορές άραγε θα 'χει γίνει αυτό; Ακόμα γίνεται.

Ακόμα σηκώνει το πνευματικό μου βάρος, διότι εγώ έχω αποδειχτεί δειλός και τεμπέλης. Χωρίς φιλότιμο και δε θέλω στην πράξη να βαστάσω το μερίδιό μου στον πνευματικό αγώνα... Τότε όμως δεν είχα καταλάβει καλά τον εαυτό μου, μ' έπνιγε ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης προς τον γέροντα και γύρευε να εκφραστεί. Κάποια στιγμή του λέω:

- Γέροντα, έχετε κάνει τόσα πολλά για μένα. Τι μπορώ να κάνω εγώ για σας;
- Τι λές, ευλογημένε; Ξέρεις τι καλό μου έχεις κάνει; Ξέρεις πόσα κομποσχοίνια μου έχεις φέρει;

Εννοούσε, ότι επειδή εγώ βρισκόμουν σε κίνδυνο, πιεζόμενος αυτός από τη μεγάλη αγάπη του μένα, αναγκαζόταν να τραβάει κομποσχοίνι για χάρη μου, έξω και πέρα από τα συνηθισμένα... Βάρυνε δηλαδή ακόμα περισσότερο το ήδη βαρύ του πρόγραμμα... Και αυτόν τον κόπο, που προσθέτονταν πάνω στον καθημερινό μεγάλο του, κόπο, ο γέροντας τον θεωρούσε όφελος!

Από το βιβλίο του Διονυσίου Φαρασιώτη, "Οι γκουρού, ο νέος, και ο Γέροντας Παΐσιος".